

Arrest

nr. 44 083 van 28 mei 2010
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Migratie- en
asielbeleid.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Iraanse nationaliteit te zijn, op 15 maart 2010 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid van 9 maart 2010 houdende de weigering tot in overwegingname van een asielaanvraag (bijlage 13^{quater}).

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de regelmatig gewisselde memories en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 12 april 2010, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 19 mei 2010.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken N. MOONEN.

Gehoord de opmerkingen van advocaat H. VAN NIJVERSEEL, die loco advocaat A. HENDRICKX verschijnt voor de verzoekende partij en van attaché K. PAPPAERT, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 5 januari 2007 dient verzoeker een asielaanvraag in. Op 4 mei 2009 neemt de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en staatlozen de beslissing tot weigering van de vluchtelingen- en subsidiaire beschermingsstatus. Bij arrest nr. 35 429 van 7 december 2009 weigert de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen eveneens de vluchtelingen- en subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen. Op 3 december 2009 trekt de Commissaris-generaal de beslissing van 4 mei 2009 in. Op 21 december 2009 neemt de Commissaris-generaal opnieuw een beslissing waarbij de vluchtelingen- en subsidiaire beschermingsstatus wordt geweigerd.

Op 27 januari 2010 dient verzoeker opnieuw een asielaanvraag in. Op 25 februari 2010 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid de beslissing houdende de weigering tot inoverwegingname van de asielaanvraag.

Op 5 maart 2010 dient verzoeker een derde asielaanvraag in. Op 9 maart 2010 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid de beslissing houdende de weigering tot in overwegingname van de asielaanvraag, aan verzoeker ter kennis gebracht op dezelfde dag. Dit is de bestreden beslissing waarvan de motivering luidt als volgt:

“Gelet op artikel 51/8, eerste lid, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, gewijzigd door de wetten van 6 mei 1993, 15 juli 1996 en 15 september 2006;

Overwegende dat de persoon die verklaart te heten O.K. geboren te (...) van nationaliteit te zijn: Iran die een asielaanvraag heeft ingediend op 05.03.2010

Overwegende dat betrokkene op 05.01.2007 voor het eerst een asielaanvraag indiende in België. Overwegende dat hem op 22.12.2009 zowel de vluchtelingenstatus, als het statuut van subsidiaire bescherming geweigerd werd vanwege het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en Staatlozen (CGVS). Overwegende dat betrokkene op 27.01.2010 een tweede asielaanvraag indiende en er voor hem op 25.02.2010 een beslissing werd genomen tot weigering van inoverwegingname van een asielaanvraag vanwege de Dienst Vreemdelingenzaken. Overwegende dat de betrokkene op 05.03.2010 een derde asielaanvraag indiende waaruit blijkt dat hij niet terugkeerde naar zijn land van herkomst. Overwegende dat betrokkene een eigen geschreven artikel voorlegt. Overwegende dat betrokkene 2 eigen geschreven brieven voorlegt. Overwegende dat er dient te worden opgemerkt dat deze documenten een gesolliciteerd karakter hebben. Overwegende dat betrokkene een attest voorlegt van een psycholoog. Overwegende dat het onderzoek van deze ingeroepen elementen echter het voorwerp uitmaakt van een specifieke procedure voorzien in artikel 9ter van de wet van 15.12.1980 en de Directie Asiel dus niet bevoegd is om deze elementen te onderzoeken. Overwegende dat de betrokkene een attest van T. G. voorlegt waarbij er dient te worden opgemerkt dat dit document tevens een gesolliciteerd karakter heeft. Overwegende dat betrokkene bij zijn huidige asielaanvraag geen nieuwe gegevens aanbrengt met betrekking tot feiten of situaties die zich hebben voorgedaan na de laatste fase van de vorige asielprocedure waarin hij ze had kunnen aanbrengen dat er, wat hem betreft, ernstige aanwijzingen bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of het lopen van een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4 van de wet van 15 december 1980.

De bovenvermelde aanvraag wordt niet in overweging genomen.

In uitvoering van artikel 71/5 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, gewijzigd door de koninklijke besluiten van 19 mei 1993, 11 december 1996 en 27 april 2007, wordt genoemd het bevel gegeven het grondgebied te verlaten binnen 5 (vijf) dagen.”

2. Over de rechtspleging

Ambtshalve wordt vastgesteld dat de Raad geen gerechtskosten kan opleggen. Het verzoek daartoe van verzoeker om de kosten van het geding ten laste te leggen van verweerder, wordt om die reden verworpen.

3. Onderzoek van het beroep

3.1 Verzoeker voert de schending aan van artikel 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen. De onjuiste, gebrekkige of ontbrekende motivering van de bestreden beslissing in het licht van de Wet van 29 juli 1991.

Verzoeker verwijst naar een arrest van het Hof van Cassatie en het grondwettelijk principe van artikel 149 van de Grondwet. Verzoeker stelt dat verweerder onvoldoende rekening heeft gehouden met de door hem ingediende documenten waarmee hij zijn geaardheid wenst aan te tonen. Deze documenten worden afgewezen louter omwille van het feit dat ze een gesolliciteerd karakter hebben terwijl er geen motivering is gegeven met betrekking tot de inhoud van deze documenten. Het loutere feit dat het attest is gevraagd aan T.Q. betekent niet dat het niet waar zou zijn dat hij homoseksueel is. Aangezien de

bewijsvoering in verband met zijn geaardheid een moeilijk gegeven is, dient enige soepelheid aan de dag te worden gelegd. Ook al zou verzoeker het attest van zijn psycholoog hebben opgevraagd dan nog dient de inhoud ervan door verweerder te worden onderzocht. Uit dit stuk blijkt dat hij ernstig getraumatiseerd is door de gebeurtenissen in zijn land van herkomst waardoor een nieuw onderzoek van zijn asielmotieven zich opdringt. Verzoeker merkt nog op dat hij zijn medewerking heeft verleend en zijn best heeft gedaan om zijn problemen te bewijzen aan de hand van stukken. Verweerder dient de waarheidsgetrouwheid van verzoeker te evalueren en hem het voordeel van de twijfel te gunnen.

3.2 In de repliekmemoirie verwijst verzoeker integraal naar zijn inleidend verzoekschrift.

3.3 Het middel faalt naar recht voor zover daarin de schending wordt aangevoerd van artikel 149 van de Grondwet. Artikel 149 van de Grondwet heeft immers betrekking op de jurisdictionele motiveringsplicht terwijl *in casu* een administratieve rechtshandeling het voorwerp van het beroep uitmaakt. Artikel 149 van de Grondwet en de aangehaalde rechtspraak van het Hof van Cassatie die hierop betrekking heeft, kan bijgevolg in deze context niet dienstig worden ingeroepen.

De uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals neergelegd in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen heeft tot doel de bestuurde in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid haar beslissing heeft genomen zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Voornoemde artikelen verplichten de overheid in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een afdoende wijze (RvS 6 september 2002, nr. 110 071; RvS 21 juni 2004, nr. 132 710). De Raad stelt vast dat de bestreden beslissing duidelijk de juridische en feitelijke overwegingen bevat waarop ze gesteund is. Verzoeker toont met zijn overwegend theoretisch betoog niet aan in welke mate de formele motieven hem niet in staat stellen te achterhalen welke concrete redenen de beslissing schragen. Een schending van de formele motiveringsplicht wordt derhalve niet aangetoond.

De Raad wijst er verder op dat verzoeker niet tegelijk dienstig kan stellen dat de motivering van de bestreden beslissing ontbreekt en dat ze onjuist of gebrekkig is: ofwel ontbreekt de motivering van de bestreden beslissing ofwel is er een motivering maar is ze onjuist of gebrekkig. Wanneer verzoeker inhoudelijk kritiek geeft op de bestreden beslissing gaat de Raad ervan uit dat verzoeker de schending beoogt op te werpen van de materiële motiveringsplicht.

De Raad is bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht niet bevoegd zijn beoordeling van de aanvraag in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (*cf.* RvS 7 december 2001, nr. 101 624).

De bestreden beslissing werd genomen in toepassing van artikel 51/8, eerste lid van de Vreemdelingenwet. Dit artikel bepaalt het volgende:

“De minister of diens gemachtigde kan beslissen de asielaanvraag niet in aanmerking te nemen wanneer de vreemdeling voorheen reeds dezelfde aanvraag heeft ingediend bij een door de Koning aangeduide overheid in uitvoering van artikel 50, eerste lid, en hij geen nieuwe gegevens aanbrengt dat er, wat hem betreft, ernstige aanwijzingen bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3, of ernstige aanwijzingen bestaan van een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4. De nieuwe gegevens moeten betrekking hebben op feiten of situaties die zich hebben voorgedaan na de laatste fase in de procedure waarin de vreemdeling ze had kunnen aanbrengen.”

De bevoegdheid die artikel 51/8 van de Vreemdelingenwet aldus aan de gemachtigde van de staatssecretaris toekent, is beperkt tot het nagaan of de vreemdeling ten opzichte van zijn vorige asielaanvraag (en) nieuwe gegevens aanbrengt, dat er wat hem betreft ernstige aanwijzingen bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van het Verdrag van Genève zoals bepaald in artikel 48/3, of ernstige aanwijzingen bestaan van een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4. Bovendien moeten deze nieuwe gegevens betrekking hebben op feiten of situaties die zich hebben voorgedaan na de laatste fase in de procedure waarin de vreemdeling ze had kunnen aanbrengen.

Uit het administratief dossier blijkt dat verzoeker ter ondersteuning van zijn derde asielaanvraag een door verzoeker zelf geschreven internetartikel heeft ingediend, twee brieven, een attest van de vzw T.G en een attest van een psycholoog. Verweerder motiveert in de beslissing met betrekking tot deze documenten het volgende: *“Overwegende dat betrokkene een eigen geschreven artikel voorlegt. Overwegende dat betrokkene 2 eigen geschreven brieven voorlegt. Overwegende dat er dient te worden opgemerkt dat deze documenten een gesolliciteerd karakter hebben. Overwegende dat betrokkene een attest voorlegt van een psycholoog. Overwegende dat het onderzoek van deze ingeroepen elementen echter het voorwerp uitmaakt van een specifieke procedure voorzien in artikel 9ter van de wet van 15.12.1980 en de Directie Asiel dus niet bevoegd is om deze elementen te onderzoeken. Overwegende dat de betrokkene een attest van T. G. voorlegt waarbij er dient te worden opgemerkt dat dit document tevens een gesolliciteerd karakter heeft.”* In tegenstelling tot verzoekers bewering in zijn verzoekschrift blijkt uit de beslissing aldus dat verweerder rekening heeft gehouden met al de door verzoeker ingediende documenten en deze heeft onderzocht. Verweerder concludeert in de beslissing *“Overwegende dat betrokkene bij zijn huidige asielaanvraag geen nieuwe gegevens aanbrengt met betrekking tot feiten of situaties die zich hebben voorgedaan na de laatste fase van de vorige asielprocedure waarin hij ze had kunnen aanbrengen dat er, wat hem betreft, ernstige aanwijzingen bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of het lopen van een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4 van de wet van 15 december 1980.”*

Waar verzoeker in zijn verzoekschrift stelt dat de bewijsvoering van zijn geaardheid niet eenvoudig is en dat het niet is omdat hij de documenten heeft ‘opgevraagd’ dat zijn homoseksuele geaardheid niet waar zou zijn, merkt de Raad op dat uit de bestreden beslissing niet blijkt dat er getwijfeld wordt aan verzoekers geaardheid. Verweerder stelt enkel vast dat er geen nieuwe gegevens zijn aangebracht met betrekking tot feiten of situaties die zich hebben voorgedaan na de laatste fase van de vorige asielprocedure waarin hij ze had kunnen aanbrengen dat er wat hem betreft ernstige aanwijzingen bestaan van een gegronde vrees voor vervolging of het lopen van een reëel risico op ernstige schade.

Waar verzoeker stelt dat verweerder zijn documenten ‘inhoudelijk’ diende te onderzoeken merkt de Raad aldus op dat verweerder (met toepassing van artikel 51/8 van de Vreemdelingenwet) enkel diende na te gaan of hij nieuwe gegevens aanbracht dat er wat hem betreft ernstige aanwijzingen bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van het Verdrag van Genève zoals bepaald in artikel 48/3 of ernstige aanwijzingen bestaan van een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4. De Raad wijst erop dat de gemachtigde van de staatssecretaris zich in de bestreden beslissing niet inhoudelijk uitspreekt over de asielaanvraag van verzoeker en het al dan niet toekennen van de vluchtelingen- of subsidiaire beschermingsstatus maar dat hij zich, in het kader van zijn bevoegdheid overeenkomstig artikel 51/8 van de Vreemdelingenwet, beperkt tot beslissen om de derde asielaanvraag niet in aanmerking te nemen, na te hebben vastgesteld dat het niet de eerste asielaanvraag van verzoeker betreft en dat geen nieuwe elementen in de zin van artikel 51/8 van de Vreemdelingenwet naar voren werden gebracht.

Blijkens datzelfde administratief dossier legde verzoeker ter gelegenheid van zijn gehoor op 5 maart 2010 bij de Dienst Vreemdelingenzaken op de vraag *“welke zijn de nieuwe elementen die u aanbrengt voor deze nieuwe aanvraag?”* volgende verklaringen af:

“Ik heb U vandaag mijn nieuwe elementen/documenten voorgelegd. Het gaat nog steeds over de gebeurtenissen in de gevangenis.” Verzoeker voegt vervolgens het volgende toe: *“Ik ben al 4 jaar in België. Moest ik in Iran deftig kunnen leven dan zou ik het zeker gedaan hebben. Ik heb psychologische problemen door wat ik had meegemaakt in de gevangenis.”*

Waar verzoeker aldus verwijst naar het door hem ingediende attest van zijn psycholoog merkt verweerder in de beslissing terecht op dat het onderzoek van deze elementen het voorwerp uitmaakt van een specifieke procedure voorzien in artikel 9ter van de Vreemdelingenwet.

Verzoeker stelt dat hem het voordeel van de twijfel moet worden gegund *“om alle objectieve en subjectieve criteria die aan de basis liggen van elk individueel geval bloot te leggen.”*

De Raad benadrukt dat de bestreden beslissing getroffen werd naar aanleiding van verzoekers derde asielaanvraag en dat deze slechts in aanmerking wordt genomen voor zover er nieuwe gegevens worden verstrekt waaruit ernstige aanwijzingen blijken tot het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van het Verdrag van Genève of tot het bestaan van een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet. De bewijslast met betrekking tot de

“nieuwe gegevens” zoals bedoeld in artikel 51/8 van de Vreemdelingenwet ligt bij verzoeker (RvS 16 oktober 2006, nr. 163 610). Uit de bestreden beslissing blijkt niet dat er geen geloof wordt gehecht aan verzoekers geaardheid of dat er getwijfeld wordt aan de “waarheidsgetrouwheid” van verzoeker. Verzoeker weerlegt niet dat uit de ‘nieuwe stukken’ geen ernstige aanwijzingen blijken tot het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van het Verdrag van Genève of tot het bestaan van een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet. Bovendien stelt de Raad vast dat het motief *“dat betrokkene bij zijn huidige asielaanvraag geen nieuwe gegevens aanbrengt met betrekking tot feiten of situaties die zich hebben voorgedaan na de laatste fase van de vorige asielprocedure waarin hij ze had kunnen aanbrengen”*, niet wordt betwist door verzoeker.

De Raad stelt derhalve vast dat de gemachtigde van de staatssecretaris niet op kennelijk onredelijke wijze tot de vaststelling is gekomen dat verzoeker geen nieuwe gegevens aanbrengt in de zin van artikel 51/8 van de Vreemdelingenwet.

Dienvolgens is het enig middel ongegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op achtentwintig mei tweeduizend en tien door:

mevr. N. MOONEN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

N. MOONEN